

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőndő a béke emberéé”

XXIII. (LXXIII.) 17. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHAZ LAPJA

1979. ÁPRILIS 29.

Mint a tűz

„A higgadt válasz elhárítja az indulatot, de a bántó beszéd haragot támaszt”
(Péld 15:1)

A harag olyan, mint a tűz. Könnyű lángra lobbantani. Elég hozzá egy megfontolatlan, vagy méginkább egy rossz akaratból fakadó szó. S a harag föllángolt, kiszámíthatatlan kárt okoz. Felémészt minden emberi és isteni értéket körülünkben. Elválaszt testvért a testvértől, szülőt a gyermektől, hitvest a hitvestől, gyülekezetet a lelkipásztortól.

A bántó beszéd gyökere igen gyakran az emberi gőg, a hiúság és az uralkodni akarás, mint Roboám esetében is. Az önteltség mindig mások szenvedése árán tör előre, figyelmen kívül hagyva — sőt eltiporva — mások jogos érdekét.

A bántó beszéd nem csak annak okoz fájdalmat, aki felé irányul. Megron-gálja azt is, aki elindítja, vagy irányítja. Aki feltámasztja a harag tüzeit, legyen elkészülve rá, hogy annak lángja előbb-utóbb őt is megégeti. A bántó szó kimondása előtt mindig arra kell gondolnunk, milyen fájdalmat okozna ez nekem, ha nevemre címezné valaki.

Isten Igéje által figyelmeztet, hogy a harag pusztító tüzeinek kártevését meg lehet akadályozni. Úgy, hogy soha nem használom nyelvem megfontolatlanul vagy sértő szándékkal. S ha felém hangzott, nekem célzott volt a bántó beszéd, türelmesen, szelíden válaszolok rá, nem gerjesztem haraggá, nem öntök olajat a tűzre. A harag fellobbbanását, akár csak egy gyufa lángját, könnyű eloltani, ha van bennünk hozzá elegendő szelídség, amely nem mesterkelt, hanem a lélek mélyéből fakadt; szelídség, amelyet Krisztus iskolájában tanultunk.

Patkás Gábor

„Ímé, a tél elmúlt”

Énekek éneke 2:11–12

A télnek is megvan a maga szépsége és a földnek szüksége van pihenésre, a lágy hótakaróra. Mégis minden szépsége ellenére 2–3 hónap után unalmassá, sőt terhessé válik. Gyermek és felnőtt, betegek és öregek egyaránt örömmel fogadják az áldott kikeletet, a rügyfakasztó életreserkentő tavaszt.

Milyen nagy kegyelme jó Atyánknak, hogy a Nőével kötött szövetségét mind máig nem bontotta fel! Sőt számíthatunk rá, hogy a jövőben sem bontja fel, mert megígérte: „Ennekutána míg a föld leszen, vetés és aratás, hideg és meleg, nyár és tél, nap és éjszaka meg nem szűnnek” (1 Móz 8:22).

Az örömet és életet, virágot és madárcsicsergést, a szabadban vidáman játszó gyermekek hangos kacagását és a csendben sütkérező idősök hálás érzetét Isten szeretetének köszönhetjük, aki kezében tartja az idők folyását és az évszakok törvényszerű váltakozását.

A tavasz Isten szeretete és hatalma mellett megújulást is hirdet. Megújul a természet. A kopár mező kisarjad. A tél következtében meztelenné vált és csonttá dermedt fákon rügy fakad és hamarosan pompás viráglombot öltönek magukra.

A természet megújulása arra tanít bennünket, hogy mi is újuljunk meg az Úr iránti hitünkben, hűségünkben, engedelmisségünkben és mindenki iránti szeretetünkben. Ennek a belső megújulásnak egyetlen feltétele: a Jézus Krisztussal való élő közösség. Ha vele lélekben egyek vagyunk, akkor nem csak belső megújulásban van részünk, hanem gyümölcs-termésre is alkalmasakká válunk. Az Úr Jézus mondotta: „Aki én bennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nálam nélkül semmit sem cselekedhetek” (Jn 15:5b).

A tavasz nagyon szép évszak. De mégsem lenne jó, ha utána nem jönne a gyümölcsöt érlelő nyár és az áldásokat gazdagon ontó ős. Nagyon nehéz helyzet állna elő, ha csak vetnénk a különféle magvakat tavasszal, de nem aratnánk, a gyümölcsöt nem élveznénk. Rügy, virág, lomb csak a maga idejében szép és kedves. Augusztusban, szeptemberben már gyümölcsöt keresünk. Így kell ennek lennie lelki életünkben is. Tavasz után jönnie kell a gyümölcsöt érlelő nyárnak. Ennek feltétele — mint fentebb láttuk — a Krisztusban való megmaradás. Pál ugyanezt az igazságot így fejezi ki: „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az, a régié elmúltak, imé újjá lett minden” (2Kor 5:17). A tavasz feletti örömről tegyük fel a kérdést: Vajon élettem megújult-e? Vajon megtermem-e a léleknek gyümölcsöt? (Gal 5:22)

A tavasz munkára serkent. Alighogy fölszikkad a föld, szinte egyik napról a másikra benépesedik a határ. Megin-

dul a serény munka a konyhakertekben is. Ásás, ültetés, veteményezés járja mindenfelé. Mintha mindenki bölcs Salamon buzdításának engedne, aki arra buzdít: „Reggel vedd el a te magodat és este se pihentesd kezedet...” (Préd 11:6a). Dolgoznak a gépek és a szorgos kezek reggeltől estig, hogy legyen a maga idejében élelem bőségesen. Igen. „Miénk a munka, Istené az áldás!” Vérünkbe van oltva a szorgalom, a munkakedv. Jól is van ez így! Hiszen Isten nem télen-szégre teremtett bennünket, hanem hasznos tevékenységre. Csak az a kérdés: Vajon munkálkodunk-e azért az eledelért is, amely megmarad az örök életre? (Jn 6:27) Akkor dolgozunk helyesen, ha az odafelvalókról sem feledkezünk meg. Ne felejtjük el: A tavasz elmúlik, bármennyire szeretjük is. A tavasszal együtt elmúlik minden mi napunk is. De ha igyekeztünk mennyei kincseket is gyűjteni, olyan országba fogunk érkezni, „Ahol nem jó tavaszra tél...”

Nemeshegyi Gyula

A szeretet valódisága

2 Korinthus 8:8

Milyen értéktelen mindaz, ami hamis! Pénz, aláírás, okirat, beszéd, hűség, szeretet. Mennyire elkeserítene, ha egyszer arról győződne meg, hogy hitvestársad irántad való szeretete — hamis. És milyen óriási csalódást okozna, ha ugyanez derülne ki a te szeretetedről. A meghitt családi légkört a szótlanlás, a lehangoltság váltaná fel. Feszültségek, viharok, kiábrándulás, csüggedés, végül szakadás jönne létre, mert a szeretet nem bizonyult valódinak!

De amilyen sok bajt, könnyet, szenvedést, betegséget okoz a hamis szeretet, olyan nagy áldást jelent az igazi szeretet! A szeretet valódiságának meg tapasztalása gyógyít, meglegedetté tesz, örömmel tölti el a szívet, életkedvet, céltudatosságot, erőt ad! Valóságos-e szeretetem családom iránt, Isten népe és ügye iránt, az Úr és az Úr Igéje iránt? Szeretnél gyógyulást nyújtani? Szeretnél örömet, mosolygó arcokat látni magad körül? Adj szeretetet! Szeretnél új életkedvet önteni hanyatló, elalélt lelke emberekbe? Adj szeretetet! Szeretnél erős kölcsönözni házastársadnak, lelki testvéreidnek vagy lelkipásztorodnak? Adj szeretetet! Szeretnél erős kölcsönözni házastársadnak, lelki testvéreidnek vagy lelkipásztorodnak? Adj szeretetet! „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást!”

Vagy éppen neked lenne szükség arra, hogy valaki talpra állítson? Te vagy lehangolt, erőtelen? Rajtad is

csak a szeretet segít! Gondolj hitvesed, gyermekeid, szüleid, lelki testvéreid szeretetére. És engedd, hogy feléd áradó szeretetük gyógyító, meglevenítő hatására járja át szívedet! Ne légy örök gyanakvó, örök kételkedő! Ne mond, hogy érdek, képmutatás az egész! Ne mond, hogy neked senki sincs, aki igazán szeretne! Se szüled, se lelkipásztor, se gyülekezet! Ne adj túl sokat érzéseidre! Vizsgáld meg a tényeket, s ha mégis úgy látod, hogy téged valóban senki sem szeret igazán, gondolkozzál el, hogy mi lehet ennek az oka?

Egy valaki azonban mégis biztosan szeret téged, akármilyen szeretetlen szívű, rossz természetű, akármilyen bűnös vagy. Ez a valaki Isten. Az Ő szeretete nem hamis. Nem hízkelőd, de nem is önző. Szeretetének valódiságát tettei igazolják: Krisztus feláldozása, a bűnbocsánat, amit ad, a megváltás, amit elvégzett, az újjáteremtés, a megtartás, a naponkénti gondviselés. Számíthatasz most is hűségére, mert szeret téged. Ha senki sem lenne a nagy világon, aki szeretettel gondolna rád, Isten, a te Atyád és Krisztus, a te Megváltód szeret téged. Valóságosan, igazán szeret. Annnyira szeret, hogy kész megtisztítani és isteni természettel megajándékozni, ha hallgatsz szavára! Adj hálát ezért a szeretetért és gerjeszd fel te is a bened levő kegyelmi ajándékot: a valódi szeretetet mindenki iránt! Az Úr segít téged ebben.

Almási Mihály

Május 1. a munka ünnepe

Május elsején az egész világ dolgozói ünnepelnek. A munka ünnepeinek egyik legfontosabb célja kellemő módon értékelni az emberi élet egyik alapvető tevékenységét: a munkát.

A munka egyrészt abban a vonatkozásban jelentős, hogy az általa létrehozott eredmények biztosítják az egyén és a társadalom fennmaradását. Igazat adunk a költő klasszikus megállapításának: „Munkásság az élet sója, a romlás-tól, mely megóvjá; Csak az, aki nem hevert, várhat áldást és sikert.”

A tétlenség, a munkátlanlás nem méltó az emberi élethez. Egyesek azt gondolják, hogy a munka terhe és fáradsága a bűn eset következménye; büntetés az ember életében. Pedig azt olvasuk a teremtés történetében, hogy Isten az embert az Éden kertjébe azért helyezte, hogy művelje és őrizze azt. Isten tehát a teremtés rendjében munkát és feladatot bízott az emberre, amelyet elvégezni lelkiismeretesen: „becsületbeli do-

log”. Pál apostol a téves hiedelmekben élő atyafiaknak határozottan megírta: „ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék!” (2Thess 3:10).

A munka másrészt azért jelentős, mert nemcsak a folyamatos fennmaradást, hanem a fejlődést is biztosítja az emberiség számára. A munka tehát nemcsak a ma, hanem a holnap biztosítója is. Általa nemcsak a ma elfogyó, hanem a holnapot gazdagító értékeket is létrehozunk. Hazánkban — ahol a munkának nagy becsülete van — nemcsak államunk készít messze-tétekintő terveket, hanem az egész nép apraja-nagyja szorgos munkával igyekszik szebbé tenni jövőndő életét.

Mi, evangéliumi hívő emberek azzal is tegyünk bizonyosságot hitünkünk, hogy szorgalmasan és becsületes munkával vegyük ki részünket szeretett hazánk felvirágoztatásában és a béke biztosításában, s így töltsük be Krisztus törvényét!

Az Úr elvárja gyermekeitől, hogy a szenvedőket vigasztalják. Viszont látogatásunk alkalmával sokszor többet ártunk a betegnek, mint használnunk, annak ellenére, hogy jószándékkal és együttérzéssel mentünk szenvedő embertársunkhoz. Harminc éve élek betegek között és a nap legnagyobb részét velük töltöm. Ismerem a betegeket, betegségeiket, életüket és lelkiállapotukat. Sok beteglátogatót a kíváncsiság visz a beteghez. Szeretne mindent tudni a beteg bajáról: a diagnózist, a gyógyszereket, a kezelési módot és a betegség lefolyását. A beteg — mivel ilyenkor közlékenyebb és értékeli az együttérző tudakozódást — készséggel elmond mindent. Gyakran a műtét helyét is megmutatja. Sokminden szóbakerül ilyenkor, csak a beteg lelkiállapota nem, vagy ha lesz róla szó, egészen kis mértékben. A látogatás nem jelentett felüdülést lelkileg a beteg részére.

Gyakran belesik a látogató abba a hibába, hogy saját bajáról, volt műtétéről beszél. Az egész látogatás alatt, csak betegségről esik szó, mert hiszen a kórházban csak „erről illik” beszélni.

Kiméljük meg a betegeket az otthoni gondoktól! Ne beszéljünk felelőtlenül a halálról, ezzel csak a gyógyulást késleltetjük. Ne panaszkodjunk a betegágyánál!

Mielőtt elindulunk beteg testvérünk meglátogatására, keressünk olyan bibliai igét, amelyet a betegnek fel szeretnénk olvasni. Imádkozunk érte és éreztesük vele, hogy gondolunk rá és szeretjük őt.

Ne tartson a látogatás sokáig! A látogatási idő, sehol sem hosszú. Gondoljunk a hozzátartozókra és más látogatókra! Adjunk azoknak is időt! A tapintatra nagy szükség van a kórházakban.

Ne éljünk vissza a beteg bizalmával! Ne adjuk tovább azt, amit a beteg magáról bizalmasan elmondott. Ne legyünk ahhoz az emberhez hasonlóak, akiről Dávid így szólt: „Kimegy az utcára és beszél...”! A beteg bajának kibeszélése, embertársunk megsértése. Gondoljunk az Úr szavára. Nem minden betegség átok és a bűn következménye. „Ez a betegség nem halálos”, mondja az Úr Jézus Lázárral kapcsolatban, „hanem az Isten dicsőségére való” (Jn 12:4). A vakon született ember meggyógyításánál az Úr elnémitotta a pletykára éhes embereket (Jn 9:3). A kíváncsiságokat az érdekelte, hogy a vak esetében ki vétkezett? A vak, vagy a szülei? A pletykázók bizonyára csalódtak, amikor az Úr Jézust ezt a nem várt választ adta: „Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei, hanem, nyilvánvalóvá legyenek benne az Isten dolgai.”

Imádkozó szívvel, hittel helyezzük a beteget az Úr kezébe. Látogassunk! Isten ezt várja tőlünk. Látogassunk körültekintéssel és bölcsen! Legyünk áldására a betegnek!

Vasvári Albertné

Különösen az idegenforgalmi időszakban figyelmesek lehetünk a városok forgatagában bizonytalanokodó járókelőkre. Míg jobbra, balra tekintgetnek, megállnak, vagy járművükkel szélre húzódnak, térképet teregetnek maguk elé, majd szinte minden alkalommal rákényszerülnek, hogy kérdezősködéssel igazítsák útba magukat. Ki ne lett volna már maga is olyan helyzetben, hogy szeretett volna eljutni egy meghatározott címre valamilyen ismeretlen környezetben?

Hogyan jutok el a keresett utcába, milyen irányt kell követnem? Előfordul, hogy ugyanez a kérdés más megfogásban hangzik a megszólított felé. — Ugye, jól megyek a vasútállomás irányába? — kérdez valaki, aki félig-meddig biztos abban, hogy jó irányba megy. Erre vagy igennel, vagy nemmel válaszolhatunk. Nemleges felelet esetén a jónak vélt út helyett meg kell mondanunk az igazán jót.

Szinte minden esetben megkapják az érdeklődők a várt felvilágosítást. Nap, mint nap szemünk előtt játszódik le, hogy még más arra haladók is megállnak, hogy besegítsenek az útirány pontosabb meghatározásába. Megesik, hogy különféleképp tudják az utat. Ez nagyon alkalmas arra, hogy rögtönzött vita kerekedjen, amelyben mindegyik fél igyekszik bebizonyítani, hogy az általa javasolt viszonylat a legkedvezőbb. Megtörténik, hogy a szóváltásba belemelegedett segítő-partnerek egyszerűen észrevehetik, hogy a kérdező közben továbbsétált. Megúnta a huzavonát, s másutt fogja megkeresni a szükséges eligazítást.

Előfordul, hogy a pártfogolt személy

Ördögűzés, 1979

A középkori rémkép, a villás ördögök, boszorkányok, varázslók képe már a múlté. A bűzös, kénköves, tüzes pokolkép is letűnt, s így van ez rendjén. Az ördögökkel és pokollal való ijesztgetés — mint evangélizációs „fogás” — szintén idejétmúlt. Ördögről beszélni — enyhén szólva is — korszerűtlen dolog.

Itt-ott mégis — talán egyre gyakrabban — előkerül a téma. Nemrégiben egy amerikai faluban — az egyszerű lakosság követelésére — a bíróság kénytelen volt foglalkozni egy boszorkányperral. A község lakói szerint teljesen biztos, hogy a vádlott az ördöggel cimborál, boszorkány. A Magyar Televízió is bemutatott a közelmúltban egy filmet, amely az ördögűzés egyházi formájával foglalkozott.

Az ördögűzés a megszállottság (ördögösség) gyógy módjaként jön számításba. De vajon lehet-e manapság egyáltalán megszállottságról beszélni? Ha nem, akkor az ördögűzés valóban szükségtelen, de ha igen, akkor már alaposan mérlegelni kell a kérdést.

Próbáljuk megszólaltatni most a Szentírást, és vessük össze a bibliai tanítást tapasztalatainkkal!

A BIBLIA SZÁMOL AZ ÖRDÖGGEL, mint Isten ellenségével. Sokszor nevezi Sátánnak. Tud arról, hogy vannak alattvalói (angyalai). Jézus Krisztus maga is szembe kerül a Sátánnal, ördögökkel, démonokkal. A Biblia szerint a Sátánnak van módja arra, hogy egyes embereket hatalmába kerítsen. Nemrégiben foglalkoztunk a szuggesztíóval és a hipnózissal. Az Ördög fegyvertárában is szerepel mindkettő, mint a befolyásolás alapvető eszköze. Az ördögösség viszont egy olyan állapot, amelyben az embernek szinte egyáltalán nem marad önálló akarat, teljes egészében eszköz lesz, a Sátán eszköze.

A Biblia szerint — és ez különösen látszik Jézus magatartásából — AZ ÖRDÖNGÖS EMBER NEM ÖNMAGÁBAN GONOSZ (rontó erővel rendelkező, ördöggel cimboráló, kiirtandó gonosztevő, ahogy a középkorban vélték), HANEM ÁLDOZAT, AZ ÖRDÖNGÖSÉG NEM GONOSZSÁG, HANEM BETEGSÉG, nem mágikus varázsigéket ordító varázslót, vagy ugyanezt mormoló hívőt, nem is boszorkányperben jártas „tudós” bírót igényel, hanem orvost. Olyan orvost, aki tud mit kezdeni az ilyen betegségekkel is.

A bibliai ördögösök Istenről, Jézusról elismerőleg szólnak. Jézust pl. Isten Fiának, Szentjének mondják, Pált és Szilást a nagy Isten szolgáinak. Tiszta-ban vannak az erőviszonyokkal. Az ördögök bizonyágtételét sem Jézus Krisztus, sem Pál apostol nem fogadja el. Mindketten elnémitják az ördögöket, kiűzik őket, s a beteg meggyógyul.

A Biblia szerint a gonosszá lett szellemvilágot is Isten teremtette. Az egyik főangyal ellene szegült Istennek, így lett a neve is ellenszegülő, vádló

(Sátán). Lehetőséget kapott Istentől arra, hogy bizonyítson: az a jó, amit ő elképzel, Istennel szemben, vele küzdve is van esély a boldogságra. A Sátán mindent meg is tesz a „bizonyítás” érdekében. Mindebből nem következik, hogy Isten szabad kezét adott a Sátánnak a teremtettség fölött. Csak bizonyos határok között mozoghat. Az embert is csak akkor veheti birtokba, ha az — trükkjeinek, ígéreteinek bedölvé — „engedélyezi” saját megszállását.

A Biblia szerint a megszállottság tüneteinek sok tekintetben azonosak az elmebetegség tüneteivel. NAGY TÉVEDÉS LENNE AZONBAN MINDEN ELMEBETEGSÉGET ÖRDÖNGÖSSÉGNEK MINŐSÍTENI! Az is igaz, hogy nem egyszerű a megkülönböztetés. Nem lenne szerencsés megkülönböztetési alap, ha pl. a ma még gyógyíthatatlan elmebetegség-félelmekekre mondanánk, hogy ördögösség, hisz könnyen előfordulhat, hogy hamarosan gyógyítható lesz egyikük-másikuk. Az elmebetegség közvetlen (kiváltó) oka lehet kimutatható szervezeti változás. Ha ezt az elváltozást pl. egy baleset okozta, világos, hogy nem kell ördögösségre gondolnunk. De ha semmiféle „balesetről” sincs szó, viszont köztudott pl., hogy a beteg spiritiszta széanszokra, halottlátóhoz, vagy jósokhoz szokott járni — esetleg maga is médium volt —, könnyen lehet, hogy annak a bizonyos kimutatható rendellenességnek éppen ez az oka, a közvetett ok, de a valóságos ok. Lehet, hogy semmiféle szervezeti elváltozás sincs, de az örültség tünete nyilvánvaló. Ilyen esetben igen gyakran a megszállottság, a szellemi befolyásoltság a közvetlen ok.

A Biblia szerint Jézus soha nem diagnosztizált, nem foglalkozott azzal, hogy megállapítsa, mi a baja a betegnek. Mondhatná valaki: neki erre azért nem volt szüksége, mert mindig pontosan tudta, hogy milyen betegséggel áll szemben. Ez igaz. Csak hogy Jézus tanítványaitól sem kérte, hogy szolgálatukat — ami a gyógyítást illeti — betegség-megállapítással kezdjék, pedig ők esetleg nem mindig ismerték föl a baj okát. Miért nem volt szükség diagnózisra? Azért, mert a gyógyítás eredményessége nem függött tőle! Jézus mindenféle betegséget meg tudott gyógyítani és a tanítványoknak is azt parancsolta, hogy mindenféle gyengeséget, betegséget gyógyítsanak (Mt 10:1). JÉZUS HATALMA VOLT AZ EGYFÉLE, DE MINDIG BIZTOS „GYÓGYSZER”. Ezt a hatalmat adta a tanítványoknak is. Lukács evangélista különbséget érez — s mint orvosnak, igaza van — a beteggyógyítás és az ördögűzés között (Lk 9:1), de ő is tudja és megírja, hogy Jézus mindkettőre hatalmat adott az övéinek. Nem kis dolog az, ha egy béna járni kezd, vagy egy poklos megtisztul, de egészen más, sokkal nagyobb jelentőségű, ha egy megszállott megtisztul.

A Biblia nem gyógyszer-ellenes. Mi is tudjuk, hogy az Istenről tudni sem

akará orvostudomány is csodálatos eredményekre képes. De azt is látjuk, hogy vannak határai. Mondhatja valaki, hogy ezek a határok egyre kitolódnak, s igaza van. Csak hogy Jézus gyógyító hatalma két évezrede is határtalan volt, az ma is, és az lesz holnap is. Kevés hangsúlyt szoktak tenni arra a tényre, hogy Jézus az ördögűzést épp olyan feladattá tette a lelkigondozónak, mint a prédikációt vagy a gyógyítást (Mk 3:14—15, Mt 10:1). Hogy ez a megbízatás nem csak a tizenkettőnek szól, az látszik abból, hogy a 70 tanítvány ki-küldésekor is megismétli Jézus, s abból, hogy általában is a tanítványság természetes következményének tekinti: „Azo-kat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űz-nek ki... betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak” (Mk 16:17—18).

A római egyház a Biblia alapján feladatának érzi az ördögűzést (exorcizmus). Protestáns területen is találko-zunk vele. Pl. E. Thurneysen, a neves lelkigondozó egyik könyvében külön fejezetben foglalkozik a témával: „A lel-kigondozás mint ördögűzés” címmel. Sajnos azonban általánosságban igaz, hogy vagy „mechanikusan”, vagy na-gyonis misztikusan (talán jobb így: mágikusan), vagy liturgikusan közelítik meg csupán ezt a témát az egyházak. Olykor beszélni is szégyellnek róla, szükségtelen, korszerűtlen dolognak tartják. A Sátán szempontjából ez a legszerencsésebb.

MIT TEGYÜNK? Mindenesetre ne kezdjünk ördögűzésbe — mágikus-liturgikus módon — a saját felelősségünk-re! De ne engedjük magunkat befolyá-solni abba az irányba se, hogy a kérés korszerűtlen, le kell venni a napi-rendről.

FIGYELJÜNK AZ IGÉRE!

Ha komolytalanul, a magunk erejével próbálunk ördögöt űzni, úgy járunk, mint Széva fiai (ApCs 19:14—16).

Ha azt állítjuk, hogy ebben a kérdés-ben nincs tennivalónk, szembekezdülünk Jézus konkrét parancsaival (Mt 10:1).

Ha teljes odaszánással, a Krisztusnak való engedelmesség jegyében nagy alá-zattal gyakorolni kezdjük, nem biztos, hogy mindig sikerül (Mt 17:14—21).

Ha sikertelen a próbálkozásunk, fi-gyeljünk Jézus tanácsára, amelyben egy mindenki által járható utat aítán, az imádságot és a bűjtöt (Mt 17:21).

Ha az Úr Jézus megbízása alapján, az Ő nevében, a Szentlélek konkrét indítá-sára eredményes szolgálatot végzünk az ördögűzés területén — mint a 70 tanít-vány —, soha ne feledjük Jézus sza-vait: „NE ANNAK ÖRÜLJETER, HOGY ENGEDELMESKEDTEK NEKTEK A LELKEK, HANEM INKÁBB ANNAK, HOGY A NEVETEK FEL VAN ÍRVA A MENNYBEN” (Lk 10:20)!

Ifj. Almási Mihály

Ugye, jó irányba megyek?

hibátlanul végigjárja az aprólékosan megadott útírányt. Ott fordul jobbra, vagy balra, ahol megmondták, az előzetes jelzések szerint csinál mindent. Mégis kellemetlen meglepetés várja, ha ráébred, hogy egészen másfelé irányították, mint tényleges úticélja.

Hogyan történhet meg, hogy valaki téves tájékoztatással ilyen kellemetlenséget szerez másoknak? Ne gondoljunk arra, hogy valami alapvető rossz szándék ösztönzésére így akarna ártani másoknak, vagy izetlen tréfát akarna űzni gyarúttan emberekkel. Inkább elképzelhető, hogy valami rémlik neki a kérdésről, Nem más ez, mint a derengés összekeverése a világossággal, mint a tudás összekeverése a halvány megsejtéssel. Az volna ilyenkor a becsületes út, hogy kimentjük magunkat megsejtés esetén. — Sajnálom, de nem vagyok ezen a területen jártos. — Ehelyett informálunk meggondolás és felelősség nélkül. — Menjen csak nyugodtan, először egyenesen, aztán balra, kissé később jobbra...

Hozzájárulhat még ehhez a felelőtlen közlési hajlamhoz, hogyha szégyenlem, hogy egyáltalán létezhét valami, amit én nem tudok. — Szép is volna — vil-lanhat át értelmemen, — hogy én va-gyok itthon, de mégse tudnám kellően útbaigazítani az idegent.

Mig az utcai kérdezősködők és vála-szolatok álltak figyelmünk reflektorfé-nyében, igazából már a hitéletről beszél-tünk. Nincs a világnak még egy olyan területe, ahol annyian kóborolnának irányvesztettem, mint a lélek útjain. A föld hangos volna az emberek ijedt kéré-

déseitől, ha a szívekben ottlevő kérdé-sek mind szavakban nyernének kifeje-zést.

Érdemes volna a válaszkeresésnek ezer féle módját, az eltévedt lelkek riadt jelzéseinek megnyilvánulását komolyan végiggondolni. Ezek közül most néhány kerüljön különösképpen előtérbe, melyek közösségi életünknek bizonyosan felismerhető jelenségei.

„Hogy találhatnám meg az élettem rég elvesztett egyensúlyát? Ezt a kérdést megszámlálhatatlan alkalommal hallhatom. Ha találkozik olyannal, akiről tudom, hogy nincs rendben Is-tennel, már látásának pusztá ténye nekünk szegezi az előbbiek. Mit teszünk ilyenkor? Beszélgetek vele az időjárás-ról, más érdektelen témákról, vagy csak egyszerűen kikerülöm őt, mert valamiért nem szimpatikus ember a szememben. Lehet, hogy nem is gondolok rá, de ez-zel már meg is válaszoltam kérdését, s egy másik irányba igazítottam el.

„Melyik az az út, amelyik tényleges lelki többletet adhat az embernek? — lapul ott az igazi kérdés, ha beszélgeté-sekben valahogy a hitéletre terelődik a szó. Ilyenkor el lehet mondani, hogy vallásos emberek vagyunk, majd men-tegetőzve hozzátesszük, hogy szerte a világon még a tudósok között is sokan akadnak, akik hisznek Istenben. Meg-jegyezzük, alig titkolható önérzetessé-gel, hogy félreértés ne essék, a mi kö-zösségünk nem szekta, s hogy olyan ének- és zenekarunk van, amely majd-nem megközelíti az egyéb élvonalbelie-keket. Majd sietve hozzátesszük még, hogy tiszteletben tartjuk bárminek a né-

zetét; azaz, nyugodjon meg, nem aka-rom megteríteni. Nem kétséges, hogy szemrebbetés nélkül más irányba küld-tem az eltévedt bolyongókat.

Alkalomról alkalomra megjelennek gyülekezeteinkben olyan szélre sodró-dott hívők, akiknek az élete semmi ha-sonlóságot sem mutat a krisztusi pél-dához. El-eljőnnek hívő szülők gyerme-kei is az istentiszteletekre, s az is lehet, hogy akár évtizedes távokon át rend-szeresen résztvesznek a közösségi alkal-makon. Eközben nyilvánvaló, hogy a mértéket nem tartó, a világi élvezetek-ben elmerült kívüllálókól csupán a gyülekezetbe járásuk különbözteti meg őket. Miközben átlépik az imaház kü-szöbét, vagy amikor eszükbe jut, hogy el kellene menni, ezek a momentumok külön-külön komoly kérdések számunk-ra. — Ugye, jó irányba megyek, hogy azért elkerülhessem az Isten haragját?

— Hogy mi szokott erre a feleletünk lenni? Többnyire semmi, bár ez is egy bizonyos felelet. Mások azt mondják, hogy ez már eredmény, s boldogan is-mételgetjük, hogy „Csak hogy itt van-nak” — s ragyogó meglepéssel ün-nepeljük, amikor megtisztelik gyüleke-zeti alkalmainkat látogatásaikkal. Hon-nan tudják meg, hogy az előbbi kérdé-sre csak a szeretet és határozottság Lel-kétől vezetett „nem” lehet a felelet? Ki fogja őket felvilágosítani, hogy ellen-kező irányba haladnak, mint ahogy gondolják, — ha részünkről valamilyen módon igenlő hozzáállást tapasztalnak? Hogyan tudjuk kimenteni magunkat a felelősség alól, ha egészében véve fél-revezető útbaigazítás hívő életünk sok-sok megnyilvánulása?

F. L.